

Smiling Faces and Grateful Hearts

By Elder Carlos A. Godoy
Of the Seventy

Mosolygó arcok és hálás szívek

Carlos A. Godoy elder
a Hetvenektől

October 2025 general conference

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life's challenges and the demands of a growing Church.

A little over a year ago, I was released from my assignment in the Presidency of the Seventy, a change announced here at general conference. Because my name was read near those of General Authorities becoming emeritus, many assumed I was also finishing my time of service. After the conference, I received numerous messages of gratitude and good wishes for my next phase in life. Some even offered to buy my house in North Salt Lake. It was nice to see that I would be missed and also to know we will not have trouble selling our home when I am done. But I am not there yet.

My new assignment took Monica and me to beautiful Africa, where the Church is flourishing. It has been a blessing to serve among the faithful Saints in the Africa South Area and witness the Lord's love for them. It's inspiring to see generational families of all backgrounds, including many successful and well-educated Church members, dedicating their time and talents to serve others.

At the same time, given the region's demographics, many people of modest means are joining the Church and transforming their lives through the blessings of tithing faithfulness and the educational opportunities offered by the Church. Programs such as Succeed in School, EnglishConnect, BYU–Pathway Worldwide, and the Perpetual Education Fund bless many lives, especially those of the rising generation.

Az afrikai szentjeink nagysága még nyilvánvalóbbá válik, amint szembesülnek az élet kihívásaival és a növekvő egyház elvárásaival.

Alig több mint egy éve mentettek fel a Hetvenek Elnökségében betöltött megbízásomból, mely változást itt, az általános konferencián jelentették be. Mivel a nevemet közvetlenül a nyugalmazott státuszt kapott általános felhatalmazottak nevei előtt olvasták fel, sokan azt feltételezték, hogy én is befejezem a szolgálatomat. A konferenciát követően számos, hálát és jókívánságokat tartalmazó üzenet kaptam az életem következő szakaszára. Páran még azt is felajánlották, hogy megveszik a North Salt Lake-i házamat. Jó volt látni, hogy hiányoznék, valamint tudni, hogy nem okoz majd gondot az otthonunk eladása, ha majd végeztem. De még nem tartok ott.

A következő megbízásom a feleségemmel, Monicával Afrikába vitt minket, ahol virágzik az egyház. Áldás az Afrika Déli Terület hithű szentjei között szolgálni, és látni az Úr irántuk táplált szeretetét. Lelkesítő látni a különféle háttérű, többnemzedékes családokat – köztük megannyi sikeres és jól képzett egyháztagot –, akik mások szolgálatának szentelik az idejüket és a tehetségüket.

Ugyanakkor a térség népeösszerendezetéből adódóan számos szerény jövedelmű ember csatlakozik az egyházhoz, és alakítja át az életét a hithű tizedfizetés áldásai, valamint az egyház által kínált oktatási lehetőségeken keresztül. Az olyan programok, mint a Succeed in School [Tanulmányi sikeresség], az EnglishConnect, a BYU–Pathway Worldwide, valamint az Állandó Oktatási Alap rengeteg életet áldanak meg, különösen a felnövekvő nemzedékét.

President James E. Faust once stated, “It has been said that this church does not necessarily attract great people but more often makes ordinary people great.”

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life’s challenges and the demands of a growing Church. They always approach it with a positive attitude. They embody well the well-known teaching from President Russell M. Nelson:

“The joy we feel has little to do with the circumstances of our lives and everything to do with the focus of our lives.

“When the focus of our lives is on God’s plan of salvation ... and Jesus Christ and His gospel, we can feel joy regardless of what is happening—or not happening—in our lives.”

They find joy despite their challenges. They have learned that our relationship with the Savior enables us to approach difficulties with smiling faces and grateful hearts.

Let me share some of my experiences with these faithful Saints who illustrate this principle, starting with Mozambique.

Mozambique

A few months ago, I presided over a stake conference for a one-year-old stake that already had 10 units. More than 2,000 people filled the small chapel and three tents that were set outside. The stake president is 31 years old, his wife is 26, and they have two small children. He leads this growing and challenging stake with no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

In an interview with the patriarch, I learned that his wife was seriously ill, and he struggled to provide for her care. After addressing the issue with the stake president, we gave her a priesthood blessing. I inquired of the patriarch how many patriarchal blessings he gives on average.

“Eight to ten,” he said.

I asked, “Per month?”

He replied, “Per week!” I counseled him that doing that many per weekend was not wise.

“Elder Godoy,” he said, “they keep coming every week, including new members and many

James E. Faust elnök egyszer kijelentette, hogy „azt mondják, ez az egyház nem feltétlenül a nagy embereket vonzza, inkább gyakrabban teszi a hétköznapi embereket naggyá”.

Az afrikai szentjeink nagysága még nyilvánvalóbbá válik, amint szembesülnek az élet kihívásaival és a növekvő egyház elvárásaival. Mindig derűlátó a hozzáállásuk. Jól megtestesítik Russell M. Nelson elnök híressé vált tanítását:

„[A]z örömnél, melyet érzünk, nem sok köze van az életünkben fennálló körülményekhez, ahhoz viszont igen, hogy az életünk során mire összpontosítjuk a figyelmünket.

Amikor életünket Isten szabadítástervére összpontosítjuk..., valamint Jézus Krisztusra és az Ő evangéliumára, akkor örömet érezhetünk, függetlenül attól, hogy mi történik – vagy mi nem történik – az életünkben.”

Ezek az emberek a kihívásaik dacára is örömeire lelnek. Megtanulták, hogy a Szabadítóval való kapcsolatunk képessé tesz minket arra, hogy mosolygó arccal és hálás szívvel álljunk hozzá a nehézségekhez.

Hadd osszam meg pár olyan élményemet e hithű szentekkel kapcsolatban, amelyek jól szemléltetik ezt a tantételt – Mozambikkal kezdem.

Mozambik

Néhány hónappal ezelőtt egy alig egy éve megalakult cövek konferenciáján elnököltem, amelynek addigra már tíz egysége volt. Több mint 2000 ember töltötte meg a kis kápolnát, illetve a kint felállított három sátrat. A cövekelnök 31 éves, a felesége 26, és két kisgyermekük van. Panaszkodás nélkül vezeti ezt a növekvő és kihívásokkal teli cöveket – csakis mosolygó arccal és hálás szívvel.

A pátriárkával tartott interjúmon megtudtam, hogy a felesége komoly beteg, és ő csak küzdelmek árán tud gondoskodni róla. Miután felhoztam ezt az ügyet a cövekelnöknek, adtunk a pátriárka feleségének egy papsági áldást. Megkérdeztem a pátriárkát, hogy átlagosan hány pátriárkai áldást ad.

„Nyolc-tíz” – felelte.

„Havonta?” – kérdeztem vissza.

„Hetente!” – vágta rá. Útmutatást adtam neki, miszerint nem bölcs dolog ilyen sok áldást adni egy hétvégén.

„Godoy elder! – válaszolta. – Minden héten egyre csak jönnek, új egyháztagok és rengeteg fia-

youths.” Again, no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

After the Saturday evening session of stake conference, on my way to the hotel, I noticed people buying food along the road late at night. I asked my driver why they were doing it when it was so dark rather than during the day. He responded that they were working during the day to have the money to do it later.

“Oh, they were working today to eat tomorrow,” I said.

But he corrected me: “No, they were working during the day to eat tonight.” I had hoped our members might be in a better situation, but he confirmed that many faced similar challenges in that part of the country. The next morning, during our Sunday session and newly aware of their circumstances, I was even more moved by their smiling faces and grateful hearts.

Zambia

On the way to a Sunday meeting, the stake president and I saw a couple walking along the road with a baby and two small children. We stopped to offer them a ride. They were surprised and delighted. When I asked how far they needed to walk to the chapel, the father replied that it could take 45 minutes to an hour, depending on the children's pace. They faced this journey back and forth, every Sunday, with no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Malawi

One Sunday before a stake conference, I visited two branches using public schools as meetinghouses. I was shocked by the humble and modest conditions of the buildings, which lacked even some basic amenities. As I met a few members there, I was ready to apologize for the inadequate conditions of their meetinghouse, but they were happy to have a nearby place to gather, avoiding the usual long walk. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Zimbabwe

Following a Saturday of leadership training,

tal is.” Megint csak semmi panasz, csakis mosolygó arc és hálás szív.

A cövekkonferencia szombat esti ülése után, ahogy a szállodámba tartottam, észrevettem, hogy az emberek késő éjjel ennivalót vásárolnak az út mentén. Megkérdeztem a sofőrömet, hogy miért ilyen sötétben teszik, és miért nem napközben. Azt felelte, napközben dolgoznak, hogy legyen pénzük később vásárolni.

„Ó, tehát azért dolgoztak ma, hogy holnap ehessenek!” – mondtam.

De ő kijavított: „Nem, hanem azért dolgoztak napközben, hogy legyen mit enniük ma este.” Abban reménykedtem, hogy az egyháztagjaink jobb helyzetben vannak, de ő megerősítette, hogy az országnak azon a részén sokan küzdenek hasonló kihívásokkal. Másnap reggel, a vasárnapi ülésünkön, a körülményeikről frissen szerzett tudás birtokában, még jobban megindított a mosolygó arcuk és a hálás szívük.

Zambia

Egy vasárnapi gyűlésre tartva a cövekelnökkel felfigyeltünk egy házaspárra, akik az út szélén mentek egy csecsemővel és két kisgyermekkel. Megálltunk, és felajánlottuk, hogy elvisszük őket. Meglepődtek és nagyon örültek. Amikor megkérdeztem tőlük, hogy mennyit kell gyalogolniuk a kápolnáig, az apa azt felelte, hogy 45-60 percet, attól függően, hogy mennyire gyorsak a gyermekek. Minden vasárnap megtették ezt az utat oda-vissza, panaszkodás nélkül – csakis mosolygó arccal és hálás szívvel.

Malawi

Egy cövekkonferencia előtti vasárnapon ellátogattam két gyülekezetbe, amelyek állami iskolákat használtak gyülekezeti házként. Ledöbentettek az egyszerű és szerény körülmények az épületekben, amelyek még az alapvető működési feltételek némelyikének is híján voltak. Amikor találkoztam ott pár egyháztaggal, épp készültem elnézést kérni tőlük a gyülekezeti házuk nem éppen megfelelő körülményei miatt, ők azonban örültek, hogy van hol egybegyűlniük a közelben, ahova nem kell hosszasan elgyalogolniuk. Megint csak semmi panasz – csakis mosolygó arcok és hálás szívek.

Zimbabwe

Egy szombati vezetőségi képzést követően a

the stake president took me to Sunday services held in a rented house. There were 240 people in attendance. Then the bishop introduced 10 new members baptized that week. The congregation was spread across two small rooms, with some members also sitting outside the building, watching the meeting through windows and doors. There were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Lesotho

I visited this beautiful small country, also known as “the mountain kingdom,” to see a Church district preparing to become a stake. Following a Saturday of meetings, I attended Sunday services in one of their branches in a rented house. The sacramental room was overflowing, with people standing outside the door to participate. I told the branch president that he needed a bigger house. To my surprise, he informed me that this was only half of his membership. The other half would attend a second sacrament meeting after the second hour. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

I returned to Lesotho later due to a fatal traffic accident involving several of our youth, already mentioned by Elder D. Todd Christofferson earlier. When I visited the families and leaders, I expected a somber atmosphere. Instead, I encountered strong and resilient Saints who were coping with the situation in an uplifting and inspiring way.

Mpho Aniciah Nku, 14, a surviving accident victim in this picture, illustrated it well in her own words: “Trust in Jesus and always look unto Him, because through Him you’ll find peace, and He will help you in the healing process.”

These are just a few examples where we see their positive attitude because they center their lives in the gospel of Jesus Christ. They know where to find help and hope.

The Savior’s Healing Power

Why can the Savior succor them and us in any circumstances of our lives? The answer can be found in the scriptures:

cövekelnök elvitt a vasárnapi gyűlésekre, amelyeket egy bérleményben tartottak. 240 ember volt jelen. Ezután a püspök bemutatott 10 új egyháztagot, akik azon a héten keresztkedtek meg. Az egyházközösség két kisebb helyiséget töltött meg, pár egyháztag pedig az épületen kívül foglalt helyet; ők az ablakokon és ajtókon keresztül figyelték a gyűlést. Nem volt panasz – csakis mosolygó arcok és hálás szívek.

Lesotho

Azért látogattam el ebbe az apró országba, melyet „hegyi királyság” néven is ismernek, hogy lássam, amint az egyház egyik kerülete felkészül arra, hogy cövek legyen belőle. Egy gyűlésekkel teli szombati napot követően az egyik gyülekezetünkben vettem részt a vasárnapi gyűléseken, amelyeket egy bérleményben tartottak. Az úrvacsorai helyiség zsúfolásig megtelt, még az ajtón kívül is álltak emberek. Megemlítettem a gyülekezeti elnöknek, hogy egy nagyobb épületre lenne szüksége. Meglepetésemre arról tájékoztatott, hogy ez csak az egyháztagok fele. A másik fele egy későbbi úrvacsorai gyűlésen vesz majd részt a második órát követően. Megint csak nem volt panasz – csakis mosolygó arcok és hálás szívek.

Később visszatértem Lesothóba egy halálos kimeneteli közlekedési baleset miatt, amely jó pár fiatalunkat is érintette, és amelyről D. Todd Christofferson elder korábban már említést tett. Amikor ellátogattam a családokhoz és a vezetőkhöz, komor hangulatra számítottam. Ehelyett azonban erős és rendíthetetlen szentekkel találkoztam, akik felemelő és biztató módon küzdöttek meg a helyzettel.

Mpho Aniciah Nku, a baleset 14 éves túlélője látható ezen a képen, aki kiválóan jellemezte ezt a saját szavaival: „Bízzatok Jézusban és mindig tekintsetek Őrá, mert Rajta keresztül békére leltek, és Ő segíteni fog nektek a gyógyulás folyamatában.”

Ez csak néhány példa arra, amikor a tanúi lehetünk a derűlátó hozzáállásuknak, mivel ők Jézus Krisztus evangéliumára összpontosítják az életüket. Tudják, hol találnak segítséget és reményt.

A Szabadító gyógyító hatalma

Miért képes a Szabadító megerősíteni őket és minket is bármilyen élethelyzetben? A válasz megtalálható a szentírásokban:

“And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind. ...

“... And he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, ... that he may know ... how to succor his people according to their infirmities.”

As Elder David A. Bednar taught, there is no physical pain, anguish, or weakness we can experience that the Savior does not know. “You and I in a moment of weakness may cry out, ‘No one understands [what I am going through]. ...’ No human being, perhaps, knows. But the Son of God perfectly knows and understands.” And why? Because “He felt and bore our burdens before we ever did.”

I conclude with my testimony of Christ’s words found in Matthew 11:

“Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest.

“Take my yoke upon you, and learn of me; for I am meek and lowly in heart: and ye shall find rest unto your souls.

“For my yoke is easy, and my burden is light.”

Just like those Saints in Africa, I know this promise is true. It is true there, and it’s true everywhere. Of this I testify in the name of Jesus Christ, amen.

„És ő megy, mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést szenvedve el;

...és magára veszi a gyengeségeiket, hogy bensőjét irgalom tölthesse el..., hogy...tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint.”

Ahogy azt David A. Bednar elder tanította, nincs olyan általunk megtapasztalható testi fájdalom, gyötrelme vagy gyengeség, amelyet a Szabadító ne ismerne. „Talán egy gyenge pillanatunkban ti és én így kiáltunk fel: »Senki nem érti, [min megyek keresztül].« Talán senki nem is tudja – az emberek közül. Azonban Isten Fia tökéletesen tud[ja] és ért[i]”. És miért? Mert „Ő már jóval előttünk érezte és viselte a terheinket”.

Krisztusnak aMáté 11-ben található szavairól szóló bizonyossággal zárom a beszédemet.

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.”

Az afrikai szentekhez hasonlóan én is tudom, hogy ez az ígélet igaz. Igaz ott, és igaz mindenhol. Erről tanúskodom Jézus Krisztus nevében, ámen.